

DOLMEN 3

Obsah

Lýer Galbra - stručné poznámky
a interpretaci...
- Jeden z konců svě-
ta
+ další básně

Petr Jirásek - Jsem strýdek..
- Varnsdorf
- Odpověď Z.
Galbovi

Paul Grimm - Básně

Tomáš Kafka - Básně
- Přeholná
scena

M.Š

- R.P

- Vnímání
a jazyk

design & illustrations M.Š

Lyer Gabba

STROJNÉ POMŮCKY K INTERPRETACI A TVORBĚ V JAZYCE MACHINÉ DISCO(MACHIKASO)

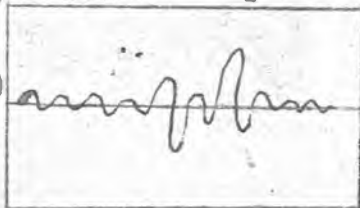
neopakovatelné nelze vyslovit je skryté nebo neopakovatelné
nemí skryté ale stejně je nelze vyslovit, pro nás pro každého
tedy neopakovatelné existuje jako naše vlastnictví které ne-
vlastní nikde druhý protěže neopakovatelné je přelitek před
který jsme byli postaveni nenastupitelné a on je nedělitelný

milí Juliš, Vědomí možnosti

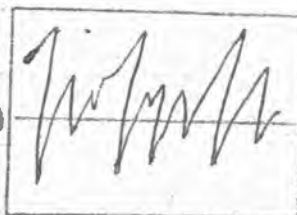
- I. komunikace je pouze podmožinou dis
každé slovo podruhé zní jinak
každé slovo potřetí zní jinak
je v tom úžasná možnost diskomunikovat

a/ grafy hlasové interpretace

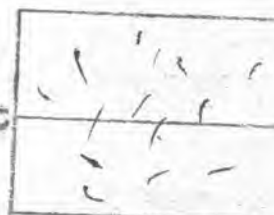
typ A
(Collins)

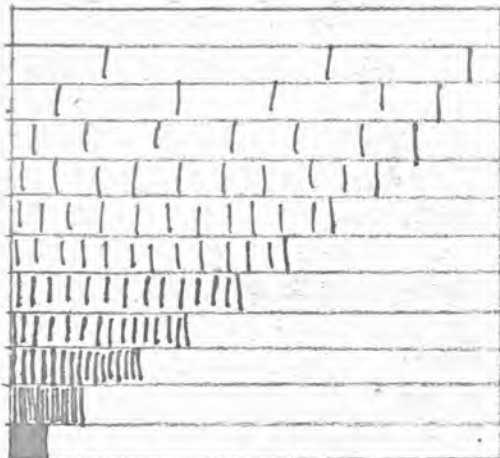
typ B
(Gabriel)

typ C
(-)

b/ graf postupnosti - duha

(klíč - zámek, člověk mechanickým automatickým
otvírá vrata, neuvědomuje si, že někde volá,
pomíjí překonání překážky
z dveře nemá zámek (nelze slušovat a případem,
kdy člověk nemá klíč/pak se naskytá otázka:
proč ho nemá/, ve snaze po vznětní dechání
k útokům na zámek/lechny sám člověk se stává
klíčem/ + další netušené způsoby absorbe
duha je spektrum(předem dohodnutá sestava),
v níž se vytvářejí všechny obrazy/stravitelné
k určitému druhu (ne)pochopení/
pozn. klíč, zámek - typický případ devalvovaných
symbolů(banalizátorů, bagatelizátorů), které už
vlastně neříkají nic
e.g. "a j á jsem ztratil od tvých vrátek klíč"

II. prostředky

a/ Disco Disco Disco Disco Disco Disco Disco Disco

DISCO DISCO DISCO Disco Disco DISCO DISCO

b/ Pentru tu

Drăgut Klara
fubi tu mult
neni vis
fi cu tu
marcu

plinge
când tu mi cu eu

veni

§ tato báseň byla napadna v téměř afatickém zachvatu a za pocitu mtnosti
vytvořit chrast valice silného pocitu, čtenář by měl tento pocit získat
nikoli destrukcí (překladem tvarů), ale naopak nepochopením

c/ disce disce disce disce disce disce disce disce

disce disce disce disce disce disce disce

d/ via příloha

e/ to sem nepatří

III. právě v komunikaci je vlastně dis nejsilnější, protože nabídnout člověku předem řešení (druh podle zabývaných úhlů) ho aktivizuje a eliminuje jeho zájem o výsledek

opakovatelné je tedy proměnlivé a přitom stále to-

těž

těž

těž

těž

těž

těž

těž ale něco nového něco navíc něco rozšířeného něco zmnoženého něco vyššího něco co je nadto co je nová kvalita která vyžaduje nové vnímání vyžaduje vnímat něco navíc vyžaduje rozšířené vnímání vyžaduje zmnožené vnímání vyžaduje vyšší vnímání vyžaduje vnímat něco nadto vyžaduje novou kvalitní vnímání

Emil Juriš, Vědomí možnosti

EMIL JURIŠ S. (červenec 1982)

Jeden z konců světa

Tak dnes opět zemřel Ježíš
Pokolikáté už?
Znova přibili jeho vysušené tělo na kříž
mávali barevnými fáborky
hlučeli
a pak si opékali k svačině
uzeniny
a jedli je s hořčicí v očích

Stáčeli opojný mok
z květů jabloní
a cítili se být prokletými
měli dojem
že svět jež jejich
nasazovali si navzájem
koruny z trní
mysleli že jsou poetičtí
a mazali se vonnými oleji
a sypali si hlavy pepřem

A potom vlekli jeho tělo
po hrbolaté dlažbě
nechávali odklapávat
stejněměrný rytmus
a nutili násilím červy
aby se pustili do hostiny

Kázali na schodištích chrámů
a jejich proslovy
zněly v amplionech
a vysílal je rozhlas na celém světě
slova padala
jako kapky deště v bouři
jako přezrálé plody
jako kapři do kádě
jako semínka do země
jako ozvěna do údolí

Bylo horko
lidé v přeplněných autobusech nerefletovali
na mrtvé kteří vstali z hrobů
řidiči se obratně vyhýbali pukající zemi
voda z přehřátých těl se vypařovala
a spojovala postarší pány ve vlhkých košilích
s malými děvčátky
která si včera koupila první podprsenku
a když se na stanici otevřely dveře
vlétla dovnitř vlaštovka
držíc v zobáčku olivovou větvičku

Několik kamarádů se sešlo
políbili se na čelo
vzali do rukou
tamburínu housle flétnu trubku klavír xylofon varhany
a vítr je vzal s sebou do ulic
pán v šedivém klobouku
si přál knihu přání a stížností
ale přivázali ho k zábradlí na nábreží
a poprosili vodu
aby mu domluvila

chtěli ho nejdřív hodit do řeky
která vystoupila z břehů
ale pak pochopili že ho mají rádi
Nemohli mu nic vyčítat
protože byl jako mnozí

V úředních síních
a ve svatyních
zářilo zatím na drobné kousky
roztrhané tělo
tisíckrát opěvovaného Spasitele
slavní se chlubilí
že ho sundávali s kříže
a sladká drobná dívenka se žlutou sukní
a merunkovými očima šeptala
smějíc se
některá svoje bláhová tajemství
černému cylindru
v podrkoví plném slámy
a myslela na strakaté králíky

Bylo to všechno jenom matné vzpomínání
na vonavém polštáři
s rozečtenou knihou
jen odlesk červánků
a přelet netopýra
či jen pryskyřičnaté mámení
z květů voskovky
umístěné uprostřed pokoje
plného černých mravenců
nebo zmatené vyprávění
pouliční lucerny
rozbité prskem
s kouskem zpuchřelého provázku

A ze všeho zbyl jen
poutový šperk
z falešného stříbra
připíchnutý připínáčkem na stěně
dvě tyčky
s nepřírozeně protáhlým tělíčkem

ZYER GABBA S. červen 1982

Můj čas už přišel

Zůstal jsem sedět
přestože do autobusu přistoupily staré ženy
s nákupními taškami plnými nákupů
masa a ovoce
které zasytí hladové děti
až přiběhnou a zeptají se svých mat
na poživatiny

Zůstal jsem sedět
na zídce u synagogy
neodhodil jsem cigaretu
z hedvábí a jehliček
přestože v podloubí
někdo znásilnoval bledou dívku
jenom jsem také
o poznání zbledl

Zůstal jsem sedět
přestože lidé kolem mě šílěli
a kamelot vyřvával příšerné zvěsti
nemohl jsem se vzrušit
protože vše zdálo se mi poněkud přehnané

Zůstal jsem sedět
přestože můj čas už přišel
nemohl jsem jinak
neboť za tu dobu
nohy mi zhlíněly
staly se odnožemi Boha Pády
byly krvavým dochovancem
své vlastní hrůzné metamorfozy
jež stala se jednou
za noci kdy v žilách stýdne krev
ale byly produktem
břímě času

Zůstal jsem sedět
přestože jsem se cítil ze železobetonu
poněvadž mi bylo jasné
že ty tuny rozmoklého papíru
stejně neprojdou

Zůstal jsem sedět
a můj čas zůstával nadále časem všeho

Roztoči a děryušky

Jak může tak malé tělo
unést tak velký hřích

Zaplatili jsme si vstupné
na balkon
tak chceme taky něco vidět

Nechali jsme se probít el. proudem
nechali jsme si vybrakovat kapsy
do posledního centimetru
chceme si taky něco užít, proboba

No tohle
čekali jsme barevné reflektory
a roztomilá barevná i plavá děvčata
a ono

: figuríny z pytlaviny
: namalované suchými křídami /bože jak mají červené tvářičky/
: a to plnění /hrůza!!!/ samá mouka, oves či sláma
: a mezitím /no poslyšte, to už je trochu na infarkt/ cvičený pu
= pobíhá mezi nimi a olizuje je
To je cirkus a ne diskotéka se stryptýsem

Discotheque

yr - už já
bumfaly piští
z tlučejí
nadra se vznášejí
mají štěkat
očima tékat
co
/mávnutí rukou/
tak si vlasy v sodě smáčí
a hbitě se svlékají
mají trykoteques
už promočená
yr - to ryčí
k zbláznění
křičí
bláhoví
ale mladí
lidé a jejich joštěrky

ZYER GABBA S. Diskotékové zpěvy květen 1982

Happy Ending

Fuj Tajxl
Nic nemáme připravený
jo jo hoši z neznáma, co?
my už sme se ale někde viděly
mezi námi děvčátky
- oblékne bílou sukénku
tanec a basket
tenis a bramborový knedlíky
odpoledne
to je žrádlo, co?
má to spočítaný
my už jsme se ale někde viděly
necháme je
ať se navzájem užerou vášní na lavičce v parku
jo mini to je bezva
dyž du na tenis
a předtím mi daj whisky / soda
a potom celý
odpoledne
piju coca-cola
mám modrej džínovej klobouček
my už jsme se ale někde viděly
odpoledne
listy voněj
zdá se že bude pršet
nerady bychom zmokly
mohly bychom vypadat jako zmoklé slepice
má polobotky a bavlněnou košili
to je ale fešák
a portmonku narvanou dvacetikorunama
co dělám v pátek?
koušu se nudou
asi puđu na basket
odpoledne
proběhnu parkem
žlutý tričko a být tak ráda že jsme
my už jsme se ale někde viděly
/někde na disco?/
/ne?/
odpoledne
čau pánové
tak co ste nám přinesli dobrýho
my už sme se ale někde viděly
fúúúj
užovčí vejce
neboj ty blbá
vy ste ale koumesové
jak se vám líbí bílý mini?
blbý chlapečci
vyloví z kapsy fotku Eiffelovky
pár minut si můžeme představovat žesme v Paříži
pak skočíš do cukrárny
pro pařížskej dort
my už sme se ale někde viděli
možná že nepuđu na tenis
žlutá limoška?
odpoledne
posedím chvilku
- na klíně
fialová je módní
ale mě se to nehodí k vlasům
vona má černý
tak jí to sekne

Petr Jirásek

Jsem strejda. Jdu a na cestu moc nekoukám. Jednak mám k zemi daleko a jednak mám tlustý brejle. Je hrozný vedro. Potím se a vypadám jak ty na trávě namaštěný volejem. Jsem děšnej vohlaste. Proto, že jsem strejda. Teď musím jít k Betty, čeká na mě s holubinkama, který jsem ráno nasbíral.
 "Je Dobre," říká Betty, "ale stačí mi na konec jména přilepit k a tužkou po papíru trochu ujet, a máte ho!"
 Ťáhám před verandou. "Je tak tlustý," kroutí hlavou Betty.
 "Co to ten kluk vyvádí," ryčí na celý les.
 "Hraje si nejapně na tebe," takhle jsem prozrazenej.

"No to mě podráždě, hele, je tohle to sošný, počem. No ty ses blbej."
 Má tak širokou pusu, když se směje.
 "Tak se tohle tě vezmu vopoledne na Baba."
 Třesou se mi radostí kolena. Máme to necvičený.
 "To ať tě ani nemapadne."
 "Babi, babi," střídavě jí skáču po klině a proplejtám se Dobrovi mezi nohama.
 "Dobro, ty jsi se zjancil, vědyť neumíš plavat a na Baba je 6 metrů!"
 Ta sestka zní. Běhá až ke studánce jako nejpádňejší argument arpnového dne.
 "Vopoledne může jít kděnce, ale na Baba, to ne. Ty se někdo zapomeněš/U starci/
 a kluk se utopí. A co pak zbývá mě mně?"
 "Voběat se."

Jsem Dobre. Kolečbám se jako husa, ale nespádnou. Jdu na těch svých plácačkách a mám žízeň. Mám tlustej krk a uši jako u polilitru. Je pořád děšný vedro. Pár metrů teče Sáza, ale na koupání teď kašlu.
 "Tak tohle je můj Flek, sem už jezdím vosm let," škrábu se na krku. "Bezvadnej, echovanej ve vrbičkách. Každěj se popálí kopřivou, kdo sem leze. I já i Dorek." Už mě viděl.
 "Haf, haf," děti nemám, mám psa. Ze stanu vyloze Žába:
 "Kde si, Pěta už na tebe čeká."
 A už jsem zase prozrazenej.

Ve stanu je oranžový teplo a radši se čachtám s Darkem na mólčině.
 "Darek má zuby. Veliký a celý bílý a veliký oči a červený jazyk.
 Má mokré chlupy na břichu a na tlapkách. Mává tlustým ocasem a stříká vodu a leskne se od sluníčka."
 "Jai volikej a hoďnej pes." Betty mě pustila.
 "Sem ji musela obměkkčit," protahuje Žába. "Na Baba nezní, ale může tady spát."

Jsem pumpa. Jsem slon. Mám na sobě všechno oblečení a navrch přetaženéj svetr.
 Je opravdický stan. Je opravdická noc. Mám mokré vlasy a suším se u ohně.
 Ostatní posedávají na prkených lavicích u stolu.
 Dívám se do ohně.

Jsem Dobre. Naproti ovití vlak a deravý stíny s dřevěnných kupé se blejekaj po tichý řece. Plava na Baba a na nádech mi sedí šestiletý kluk. Dorek zuřivě štěká a pobíhá po břehu a kopřivy, ten zeleněj špenát, jsou vysoký skoro až do měsíce.

Je nádherné letní ráno. Slunce mě pálí do očí a kapičky potu stékají nohavicema do ponožek. A jinak? Ztraceme špatná doba. Lidé se dočista pomátli. Ve městech ani noha, vsichni se plazí po dvorcích a čuchají psům k zadku, jestli je to Al right a jestli se dají sníst. A taky vařej. Byliny, klacky, motouzy, káru, jsou jak husy, shrbený, cukají se a žerou travu. Ale já ne. Já jedu do Varusdorfu. A jedu se nažrat.

Poslední dva kilometry to na mě přišlo/Většina lidí trpí střevními potížema/, ale nemám na vybranou, vpravo skála, opačně Labe a ta bílá, pitomá nuzle přede mnou. Tak šlapu ostřešest. Z dálky vidím domeček. Odbočím na drncáky a je to špatný. Konečně plácnu kolem o zvonek a skočím do šnarky. Vylejzá pan Zel. /s tím jsem se seznámil v Praze, v nemocnici, byl vyjimečný případ. Fíkali na něj křečový šíly, to jsou takový suchý chuchle pod kůží. Nás pár při rozumu se divilo, jak je tiustej, ale jenom já měl odvahu a kápnul jsem na to. "No hele mladej," řekl pan Zel. po dlouhý odmice. A dlouho si mě prohlížel. "U nás je to jiný." Dali jsme se do řeči, a když odcházel, ayknul mi do ucha tohle pozvání/ Teď tady stál v podvlikačkách, jak jsem ho vytáhl z postele, a rudnul jak vopařenej krocan. "Kdo je," škytal za brankou. Ozval jsem se mu a bylo vidět, že si ulevil. "Tak pojed dál" /Dotečka jsem nevykoumal, proč mě pozval, byl jsem moc velkéj holobrádek, abych se vydal na tak dlouhý spacíř pro kus žvance a dobrý slovo/ "Mámo, mámo, /pan Zel. je opravdu dobroserdečný /podívej." Paní Hilda Zel. si otřela ruce, byla to typická Němka a měla stejno tupý, neosekaný kotníky jako její muž. Zdravit bylo zbytečné, kývnul jsem a paní Hil. mě odvedla do příjemné, studené cimry na konci chodby. Probral jsem se pozdě odpoledne. Místnost byla matná. Bolely mě zuby a tělo se křečovitě stahovalo. Rožírám Oblékl jsem se a vyšel ven. "Podívejme, jonák přikvačil. To jsou instrumenty, co? Mám je ještě po dědovi, no to byl řezník, jó, slavněj." Pan Zel. byl připravený. "Vyvedem ho." Postřkoval pasíka nohou a obešel s ním párkrát dvorek. Přasečí rypák se chýbal strachem. "To se musí vyzkoušet. Bojí se, je zdravý. No tak, drž." Pan Zel. ho skolil. "To bylo čistý, mámo, pojed. Nevydrží se na to dívat, je to hodná žena." Paní Hil. přišla s velkými noží. Pomohl jsem s neckami. "Teď se prase bude pařit. Já při tom nepiju. Kolikrát mi nabízejí run, ne, já si nevezmu." Stáhl košili a přejel praseti nožem po břichu. Už to začlo. "Za chvíli bude polévka." Dívám se jim po rukou. Horká pára kouřící polévky mi projela nosem až do zesláblého žaludku. "Berte si." Ušlalo se mi nevoľno. "Che, che, otírá si pan Zel. dlaně do zástěry a paní Hil. se poprvé usmála. "Vidí pořádněj dlabance a má z toho sráčku." Latrina je prosáklá dehtem a páchne menstruací. "Jsem snad blázen," paní Hil. na to teda nevypadá. První sousta mně začínají propalovat žaludek. Musím pomalu. Postupně dostávám další. Chleba napitý sódlom. Cvar. Pan Zel. si vykřahuje hlavu. "Vždycky si o ni řeknu. Těch let zne naučilo, co je nejlepší. Jazyky jsou vůbec to nejlepší. Z velryby je nejlepší jazyk a z prasete taky." Otočí hlavu na mě. "Tak mladej, povídej, jaký je to tem u vás." Místo odpovědi si беру další sousto. "A tady pořád stejný. Maminku trochu zlobí kolena. Tudle ve statku zůstal jeden v sušičce. Byl jsem při tom. No, půjdeme si lehnout." Zvedli se a odcházeli. "A kdy ty půjdeš? Ráno musíme zamést dvorek." "Dobrou noc." Bylo ještě světlo. Klidně jsem dojídal poslední čerstvé zbytky.

Cimra byla temnější než ostatní místnosti. Prkna ždží vrzala. Hlučně jsem prošel pokojem a nahmatal masivní postel. Svalil jsem se oblečený a v botech. Bylo, mi těžko. Vlhká duchna mi přiskřípla dech. Na stropě se měsíční světlo rozlévalo v omítce. Zavřel jsem oči a počítal do sta; snažil se usnout. Vrz. Postel se pohnula. Lekl jsem se a posadil. Číjí ruka mi zavedla o nohu. ".....," slyším německy šeptat dívčí hlas. "Zůstaň," chláholí a hladí mě po krku. Odstrčil jsem ji a vklínil mezi nás ruku. Byla špalkovitá, měkká. Dále se nedá čekat. Musím se rozhodnout a vím, jak se mám rozhodnout. Je překrásné ráno. Slunce mi svítí na záda a já jedu zpět. Jedu a jedu. Jedu.

".... a Fedin stál opět na počátku své cesty. Znal ji a neohlížel se tedy jakkoliv dopředu či dozadu. Poznání, snad příliš neoddělitelné, ano, on cítil jak objevuje, vnímá. A nebyly to ony strastné pocity nenaplněné touhy, nýbrž pochopení jevů již objevených, věcí, které znovuobjevil a v životě získal."

Georgij Semjonov
"Život bez uzdy"

Těžko nechat projít srdcem malý odstavec v záhlaví a nevzpomenout si přitom na Zyeru Gabba, přispěvatele Dolmenu. Když se na jaře tohoto roku skládalo 2. číslo, nikdo netušil, jaký nový pohled přinese jeho tvorba. "Rozovíčka" viděla novými očima a právem překvapila. Pustit se do kompletního rozboru Z. Gabbových děl, by strávilo mnoho papíru, proto mi dotyčný dovoluji promíne, když se vyjádřím jen několika body k jeho teorii.

I. a;

"Představy, které jsou tak absolutní, jak je možné a které nemohou být hodnoceny podle toho co znamenají, vysvětlují, ne vyjadřují, ale jenom podle toho co jsou, být."

P.M.

III. b;

II. a;

"Noční rybí zpěv"

CH.M.

e; ...et cetera...

III. Kdo se nenechá uopat.

Zyer Gabba přeje každému :

- aby se nenechal uspat
- aby nic nepřehlédl běžným zašifrovaným pohledem
- aby se neplahočil na povrchu věcí
- aby neskopal opakováním a zopakováním
- aby koukal
- aby myslel
- aby se nenechal uspat

protože ..."vnímat něco nadto vyžaduje novou kvalitu vnímání" E.J.

Paul Grimm

SNAD PŘIJDE JEDNOU!..
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Snad přijde jednou král,
co pošle svoje posly vpřed
a žádné zpátky.
A poštovní ti holubi
přinesou nám na křídlech
pár špetek budoucnosti.

Snad přijde jednou den,
že každá z jeho minut
stane se princeznou,
že princové jim přijdou všem,
co roky lidské lásky
- čtrnáct set čtyřicet let.

VZPOMÍNÁM
XXXXXXXXXX

Klopýtnuls o práh
a bylo po všem.
Mozek se rozprsknul
o ten roh skříňky,
kde mívaj' cigarety.

A něčí oči vykřiknou
překvapením

a něčí ruce se ztopoří,
až budou sbírat tvé myšlenky
na lopatku.

MYŠLENKY V SOUSTŘEDNÝCH KRUŽÍCH

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Myšlenky v soustředných kruzích
rožují kol vlastní bezmocnosti
bez možnosti uchýlit se z dráhy,
ať do centra, nebo z něj.

PANTAZIE

XXXXXX

Trhavě slunce rozhrnuje
černošedé dešťové skutečnosti
a zesláblé a smutné
hřejíc pomalu a vlažně
propadává do spánku za obzorem.

V jeho očích obraz uzřel bych
polibku duhy na mém líci,
kdyby jej nesetnula
gilotina reality víček.

ŘEŠETO

XX XXX

Můj anděl strážný zavrhněl
a prackou podrábíl se mezi rohy
/čís bídné fantazie
uřízla mu křídla/.

To radši do pekla s ním,
než do ráje bez něj,
nicméně i to je
relativní.

I V KVĚTNU VÍTR ZUŘMÍ A BOUCHÁ VEŘEJEMI

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bíle jsme se zachechtali,
voda černě zaplakala
- pro unylý protest
a pro ránu z nudy.

Koukol jsme si usmažili,
cpali si jej do chřtámů
navzájem a mlčky,
polovztekle rozběsnění,
pološťastně nešťastní.

Každý kout jsme vysvětili,
celý strop jsme vysvlékli
na pahorku stojící
márnice tak větrné.

Možná jsme se políbili,
snad i kradmo milovali
v kopřivovém háji.

To jsem zapomněl.

Tomás^v Kafka

Pás

Do-brej den pa-ne ři-dí-cí
ale co-pak to ne-vi-dim no tu-tu-tu
chlou-pek má-me pod no-sem
no to je nám pě-k-ná re-pre-zen-ta-ce
pro-sim?
že to ne-ni ~~ji-z-va~~ chlou-pek
ale jiz-va z vál-ky
no né pa-ne ři-dí-cí, ale dyť ne dne-ska no-vá
ach tak, ro-zum-im
ne-ni nad pre-ven-ci
a co vy mi-lost-pa-ni
ře-knu vám u-pří-mně
kvů-li to-mu va-še-mu vše-rej-ší-mu de-set-ní-čku
bych si ne-chal tře-ba i na ru-ce na-srat
no tak dal-ší, ať to fi-čí
nej-ste tu sa-mi.

Kavárna blues

Tak ještě třicet cigaret
a jedno seriózní pivo a a....
a možná metráky rozečtených novin
možná, ne musí, pak přijde
chodí sem vyzobávat křupavé brambůrky
z pochrnovaných misek
tak ještě 2 daci bílého a pak ji uvidím
aléčné sklo tabulí kavárny
vysílá radius poledního slunce
a roztřesené prsty zapalují cigaretu
jonže já stejně vim, jak to skončí
lásku v sobě nepodplatíš představou
a pane Freud, já bych tak rád
sentimentalita a sustění vrchních
A pak by tu byla ještě vídeňská, co vy na to pane architekt
haló nespěte, ale jděte, ne ne ne....
symfonická balada pro čekání
a ona furt nikde
kolikrát mě napadlo: proč vůbec?
ale ty koleje neposedných tramvají
tu ať děláš co děláš zastaví
a pak šupity šupity, třetí stůl zleva
dobrý den a jedny marsky, nic víc, jen sobota nebo úterýnebo...
a už jí taď máme
ne jako vždycky v černym
tutlá si tu svoji vášni
ale ny stejně vim jak je povolná
ale jak jen držet osobitost, a-bysme sem patřili?
tisíce a tisíce hříchů se jí rozletí z očí
a zatím srká orange-juice za 5 korun třicet
a všechno je v pohodě
vlastně nikdy se tu nic nestalo
ale zbyvá jenom ona
posledně to s nějakým profesorem probírali pohlaví Beethovena
a je tu další juice a další marsky prosím
fantastický den už na to slunce
ne vážně
dneska ráno jsem si ho spletl se žlutým barelem na petrolej
ale teď další úsměv a já vidím, jak se jí třesou nadra vzrušením
a dává si další džus a je vidět, že jí přibyl nový prsten
že by Beethoven?
ale to to letí
už pul šestý
no co se dá dělat už musím
snad příště to dokoukám
konečně
pane vrchní, platím!

Ať žije katastrofismus

Ať žije katastrofismus a pryč s vlažnejma intelektuálama
Ať žijí trosky zničených Babylonů a Berlínů
Jen hlavně pryč s emigrací
Ať žije kulturní revoluce v Číně, ať mlčí OOP
a podobně
Všechno se valí a zavaluje
Proto ať žije katastrofismus...
Ať třeba žijem i my, jestli zůdne místo
Panděme
a křičme
Na všechno
Co dalo nos Eliášovi
A odzbrojilo Farida před Helenou
Když vzražením svíral úd a zapomněl na katastrofismus
Lidé božte
Ať žije katastrofismus, protože něco musí přijít
P.S. Pryč s vlažnejma intelektuálama.

A je to na papíru

A je to na papíru
směje se básník
je to na papíru
a bude honorář
vozmu si sako
nově vyžehlenou košili
půjdu do redakce
všechno decentně vyřídím
a moje účta pánové
prašulky jsou v kapse
jó to je pocit
jít pak na oběd
a dát si cokoliv a'la bažant
to je jedno co
sáhnout pak do kapsy
plácnout číšníka přes zadek
nezlob se chlapče, a tady máš stovku tuzéra
a k tomu stačí jen to dát na papír
pak se ještě projdu po nábreží
nebudu nic říkat
jenom si tak prohlížet ty kolea
no, to totiž patří k tomu
a pak se vrátím domů
a ta maličká od vedle
slabounce zatuká na dveře
a zakňourá sladce
Pane básník, už jste to dal na papír?
inu děvče, zalaškujem si.

Překotná poezie

Ve svém/odpusťte mi ten název/pojednání o působení "autora" na čtenáře bych vás chtěl seznámit s myšlenkou překotné poezie. A máme za sebou úvod.

Překotná poezie vyvěrává z potřeby něco okamžitě-dynamicky sdělit, a to, mám ten dojem, jde. Čtenář musí náležitě při čtení prvního řádku/slova/sklouzávat okem/očima/na řádek další a tím urychluje spád básně. Básně pak nabývá formy rychlé kompaktní myšlenky a stává se dynamickou.

Co se týče obsahu je nejlépe používá-li autor "věci v pohybu". Při případné recitaci je nejlépe, když recitátora doprovází ještě další osoba výkřiky ve formě citoslovcí. Existuje ještě další alternativa, a to že je doprovázen hrou na libovolná "percussion".

Na závěr bych uvedl svou ukázkou překotné poezie, tak jak ji vnímám já:

Tesily z roku 50

vysvětlí mi už
co si tu
sediš vně mě
ale hlavou
v ledvinách
počkej/
až bude studená
zkoulej to pak
vedle ní
pohoda
za každou cenu
to stojí za to
zadarmo
si zašpiníš
kretenský
tesily
z roku 50.

P.S.: ještě o funkci slov-slova jsou pouze mosty přes něž utíkáme dál!

Překotně! Poeticky!

... protože něco musí přijít...

Lidi sou zavřený v metru, ale můžou tam zase potkat spoustu známých - to je něco /TÓ JE NĚCO!/ jako "společenská tematika". V kavárně Slavie spějí bezzubý lidi na mramorovejch stolcích a v očích maj rosolovitou vodu. A do toho všeho v mléčným slunci jezděj červenožlutý tramvaje po ~~slabých~~ polopropadlejch kolejích a překotně se řítěj někam zpátky. A popelníky se plněj vošklivejma vajglama - daň milionům básní, kerý denně vycházej v novinách - "a růžovou zahradou se rozletěli ptáci zítřka/to jak stroje rozběhly se nadšením a mládím/sebral jsem včera tvoji slzu lásky v parku/(jsme polytematičtí pokud možno)" - květy na skle děvčatům, kterým je 14 a potom 15 a potom 16 a potom 17 a potom 18 a potom 19 a potom 20 let. Těhle šest let běží a každým dnem/každou nocí/ se může objevit nový chlapec, v ruce může třeba držet papírovej lampion vlastní výroby a mezi zuby procedí kritiku na časopis D.O.L.M.E.N.: "když jsem to dostal, pěkný fakt, na prolistování, ohromně se mi to líbilo, no když si to člověk pak přečte, tak nic moc".

Bledě ustrašeně plaše pohlédne plavovláska do jeho rozmížených očí /ještě jednu velkou vodu/: "Přečti si jakýhokoliv Sártra!" /Pryč s vlašnejma intelektuálama/jáčku chlapec! táák, ne? máme na to/my si to můžeme dovolit/

konec stati

/poznámku k tvorbě Tomáše Kafky zplodil ZYER GABBA S./

p.s.: ...a na stolcích ve Slavii je teď sádra a na voknech dřevěný prkna. Tomu říkáme ADAPTACE!

dodatek: odpověď T.K. na kritiku D.-u: "ale to ještě nečet třetí číslo"

... všechno se valí a zavaluje ...

M. S. V

abcdefghijklmnopqrstuvwxyzxwvuts R r q P onnkjinhgfredoba

N.Š

I. Ve vlaku z Ř.

Autor nastoupil do vlaku z Ř do P. Všichni už zde byli. Jak by ne.

Meholentý měl tvář připláclou na sklo - funěl a spal.

Mastnota dršel na spocených stehnech tašku se stuzeným tukem.

Tupá - k tupému pohledu - tupý útes! / Ř laken. /

Bledá tlustá padesátnice ^{přivířá}

unavených zarudlých pomalovaných

^{vířáček.}

Šedý v šedém se snažil nepatřit, na klíně aktovku,

Rudé právo, sborníky

a utíral ruce do kapesníku. Kapesník představil i před ústa, aby unikl dechu Chrchly.

Chrchla těžce kouše, polyká hlenu a sípá.

Starý radil Křen pomrkává, otáčí křem, naskakuje mu chrysek, huběm urovi.

A konečně i Šemáš přiběhl na poslední chvíli, jako vždycky a rozpačitě se rozhlíšel a hloupě umíval, jako vždycky. Dnes však zakopl a upadl na sek. Nejprve svedl hlavu, rozhlédl se. POČEM se začal umívat. Než došel ke své lavici, nikdo na už nevěnoval pozornost. Byli všichni.

Celkem dvanáct lidí - každý na svém.

Jeden z dvanácti byl Autor.

Bál se, že po několika jízdách ty lidi přestane vnímat.

Vlak přeci neřídí bezruký strojvůdce

Nepadají mu kola

Jedno zadruhým

Opilý výhybkář ho nepřehodil na slepou kolej

A tak vlak nemrazí, nerozbije se a lidé nezemřou, nerozbijí se o svůj vlak, ale nepromluví spolu.

V půl sedmé přijel vlak do P.

II. V P. - Příběh chodce.

Snad se vzteku začal utíkat.

Snad tím chtěl dosáhnout rozháranosti.

Snad se chtěl někým uvolnit

Seběhl parkem do ulice a zastavil se.

Byl nadýcháný,

Jeho jarní vybočení

Chtěl něco

Nevěděl co

MYSLENKU ani POČET, ale chtěl

Snad to spůsobil vzduch

Chtěl změnu

Nespokojenost a trudomyšlnost

Pro něj nová a silná

Nepřemýšlel

upřímná

ne

než případná radost

Ne nemohl

upřímá - neupřímá

nemohl

Zastavil

Na obrubníku seděl stařec. Za ním zapadalo
slunce.

Stařec pro chodce asi něco znamenal.

Ale nezastavil se.

Něco.

Na druhé straně se otočil. Ve stínu. Pozoroval ho.

Řekl si To je ono. Jak kdesi četl.

A říkal si Prázdná ulice a stařec ve slunci.

A opakoval si to Prázdná ulice

a přidal a stařec ve slunci.

Prázdná a stařec

ulice ve slunci

Stařec a ulice

prázdná ve slunci

Stařec

Prázdná

Prázdná

To bude, ještě řekl

A pak ještě ohodil po ulicích. Ještě se cítil rozpolceně.

A začal rozpolceně chdit ještě. Neodolal a dal si kafičko v kavárně
a ještě jedm.

Vyšel ven a byl skoro spokojený. Chtěl se odvézt metrem do bytu.

Ale neodvezl.

Řekl si- jestli-že domů dojde na všechno zase ~~neodolal~~, nebude čas doma,
protože bude doma a zase, že na to prý ~~neodolal~~

Zapomene.

A tak si ještě bude ohodit. A obětuje i vyspaný pocit. Byla už noc.

A přišlo také.

Cítil se.

A příjemně a nepříjemně. Okna domů jsou zavřená. A tmavá. A že sa nimi
jsou lidé. A že to jsou chudáci. Proč neznají jeho pocit?

Ze skla a betonu... napadlo ho.

Také si řekl, že je svobodný.

Oni nejsou svobodní.

Oni ne!

A měl chuť je NĚJAK SPASIT. Doufal, že chuť nezajde.

A pro jistotu zvedl hlavu,

aby mu přišlo na obličej.

A lidi ho nechápou!

Začal se také litovat a to ještě roztrpčovalo

dušičku.

Už se koupal. Cachtal jeden.

Snad to vydrží. Snad to nepřejde.

Kdo to za mnou pořád ohodí?

Kdo to za mnou ohodí?

Kdo to může být?

To buďenskej šandár.....no jo.

Ale proč...?

Ale samozřejmě....vždyť se přeci

stýkám s různými lidmi..

...to je určitě šandár...

...chtěj mě zničit....

.....šandáři.....

.....už mě sleduju...

..šandáři!..!

Za těchto myšlenek /-ček/ nastoupil do metra, nenápadně se rozhlížel
a už věřil a už se viděl, ale někdo za ním už nešel.
Konec příběhu chodce.

Chodce nastáhl-ke : Nebyl to fízl, ale Autor. Autor, který za ním chodil
dlouho a věděl o něm a ~~střízlivě~~ lekl se ho.
KARMAPURA.

III. Ve vlaku s ů.

Další den. Ráno. :

NEZNAMÝ HLAS : Tady se ale vůbec nemá spát!

MOTTO: Světový vlak urychluje

Zrychluje

zhušuje se

Výhybkář očiralej

Slepá kola

Výpravčí nezná cíl

Průvodčí šílenský

Už takto kola dávno upadla

Žádný perle nebude!

A Autor na to něco říká. Říká: že to není strasený, že ten vlak není Vlak,
že Vlak jsou oni a že nemohou být jako jeho řidiči, jinak sami budou řídit
a budou se navzájem ničit, že jedině láska je odevší, ale hlavně si i vy uvě-
domte, že sedíte v tom vlaku.

Hlas Tupé s kopy: Co to říká?

Z kouta funí: Ať už mlčí.

Chrchla; chrchla

Bledá tlustá: Vdech...blázen.

Křen: Ale ala - dej.

Šedý šeptá: Nelíbí se ...ti už vadí.

Bestiota: To je těžký.

Ženáč se usmívá.

A už jsme tady.

V půlxxx sedmé přijel vlak do P.....

no vidíte a nic se nestalo.

Další ráno probodili něco o autorovi a něco o sobě a povídali.

Možná se zítra také, možná ne.

Co dál?

Celkem dvanáct lidí .

Ovládnout jazyk - netlachat, znamená využívat slovo a krátká spojení.

nechat slovo vynít, nezotročovat spoustou určení a přívlastků.

Z jakého důvodu používat osvědčené formy či tzv. " básnické výrazy" ?

Užil-li někdo formy před námi, zasadil nejprve čtenáři změněné vnímání věcí a později stereotyp. Původní význam sdělení byl tak zcela pretvoren.

Taková "forma" / Přemýšlejme nad tímto výrazem. . . / ničí myšlenku i čtenářovo vnímání, které je autorem otupováno.

Vícekrát používaný tvůrčí postup se tak stává neovladatelný.

Je to paradoxní, samotné slovo dává nejčistší vymezení významu a přitom největší svobodu vnímání.

/ vyjít ze slova, nehledět na formičky . . /

Budapest - V. ...
hlavním měste se 1-17, ...
kancelář ...
v této se ...
OV KSC ...
managem ...
— tak by se ...
Kčm ...
e ...
podává ...

Ma ...
labor ...
Hanské ...
Nad ...
Hradec ...
onit se ...

zám ...
pro ...
s ...

nospod, výsled ...
Městost ubytování v moder ...
hotel, typu v Praze 4. Tuzemst ...
hraní ...
Pisemné nabídky ...
KPP v Praze 2, Všechná ...
tel. 5. Praha 2931 41 - 8, linka 68.
685-P1

M.S

Dodatky a reakce čtenářů na DOLMEN č. 3

/nalijme si čistého čaje/

Pozdrav
Garaši

